

Arrest

nr. 83 667 van 25 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 4 februari 2011 het Rijk binnen en diende op 7 februari 2011 een asielaanvraag in. Op 22 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Dharan, Sunsari district, en bent u in het bezit van de Nepalese nationaliteit. Van 2054 (Nepalese kalender, stemt overeen met 1997-1998 volgens de Gregoriaanse kalender) tot 2059 (2002-2003) was uw vader assistent-secretaris van Dharan municipality voor de koningsgezinde RPP (Rastriya Prajatantra Party). Daarna bekleedde hij geen functies meer, maar bleef hij zich wel actief inzetten voor de partij. Zelf was u niet politiek actief, al vergezelde u uw vader soms wel wanneer hij naar een politieke meeting ging. Op 12/11/2062 (24 februari 2006) was u op de terugweg van school naar huis toen u benaderd werd door drie of vier personen. Zij stelden zich voor als vrienden van uw vader en boden u aan u met hun wagen naar huis te

brengen. Eenmaal in de auto werd u geblinddoekt en meegenomen naar een onbekende plaats. U werd een kamer binnengeleid. Wanneer uw blinddoek werd verwijderd, zag u nog zeven of acht andere personen. U werd uitgescholden en bedreigd omdat u de zoon bent van een aanhanger van de koning. Na twee uur werd u terug afgezet op de plaats waar u ontvoerd was. U ging naar huis en vertelde aan uw ouders wat er was gebeurd. Uw vader besloot u twee jaar op internaat te sturen. Daarna ging u terug naar huis. In 2064 (2008) werden er verkiezingen gehouden in Nepal. Uw vaders partij, de RPP, scoorde niet goed. De koning was dan ook niet langer aan de macht. De maoïsten wonnen overtuigend de verkiezingen. Op lokaal niveau vertaalde zich dit in een toename van maoïstische activiteiten. Maoïsten kwamen naar uw ouderlijke woning en zetten uw vader onder druk om zijn partij te verlaten en zich aan te sluiten bij de maoïstische partij. Op 4/4/2067 (20 juli 2010) keerde u van een partij voetbal terug naar huis. Plots kwamen vijf of zes personen op u af. Zij hadden nog iets met u te regelen. U werd geblinddoekt en ontvoerd. U werd meegenomen naar een donkere kamer. U kreeg te horen dat u ontvoerd was wegens uw vader. Eén van uw ontvoerders sloeg u met een stok. Zij zeiden dat uw vader zijn activiteiten voor de partij moest stopzetten en zich aansluiten bij de Maobadi. In dat laatste geval zouden zij uw familie geen schade berokkenen. De volgende ochtend lieten ze u gaan. Uw vader was razend wanneer hij hoorde wat u was overkomen. Hij wilde een klacht indienen bij de RPP en bij de politie. Uw moeder weerhield hem er echter van dat te doen omdat zij vreesde dat dit in nog meer problemen voor u zou resulteren. Uw vader besliste dan dat hij u vanaf het volgende jaar uw studies zou laten voortzetten in Kathmandu. Op 27/6/2067 (13 oktober 2010) waren u en uw vriend B. met de fiets op weg naar Kerabari. Onderweg passeerden jullie de Seuti rivier. Langs de uitgedroogde rivierbedding zag u één van uw ontvoerders (van de tweede ontvoering). U was nog niet vergeten wat uw ontvoerders u hadden aangedaan en wilde zich wreken. Samen met uw vriend ging u hem te lijf. U sloeg met een steen op zijn hoofd. Hij viel neer en bloedde aan zijn hoofd. U schrok van uw eigen daad en vreesde dat u hem gedood had. In Kerabari vertelde u alles aan de broer van B.. Hij raadde jullie aan beter meteen te vluchten. De Maobadi zouden jullie immers overal kunnen vinden. Nog diezelfde dag vertrokken B. en u uit Nepal. U reisde over land naar Delhi. Daar verbleef u nog drie tot vier maanden in het huis van een oom van B.. Op 4 februari 2011 nam u in Delhi het vliegtuig naar Parijs. U maakte daarbij gebruik van een vervalst Indiaas paspoort. U kwam nog diezelfde dag in België aan. Op 7 februari 2011 diende u hier een asielaanvraag in. In geval van terugkeer naar Nepal vreest u een ernstige vergelding door de Maobadi voor wat u één van hen hebt aangedaan. U vreest voor uw leven. Na uw vertrek uit Nepal ontving uw vader een brief waarin de maoïsten ermee dreigden u te zullen vermoorden indien u zich niet binnen de 24 uur spontaan zou aanmelden. Later kwamen maoïsten u zoeken in uw ouderlijke woning. U bent in het bezit van uw citizenship card, een aanbevelingsbrief van uw school en een schoolrapport. Verder legde u ter ondersteuning van uw asielaanvraag nog de volgende documenten neer: de lidkaart van de RPP van uw vader; een aanbevelingsbrief van de RPP d.d. 21/5/2059 (6 september 2002) betreffende de activiteiten van uw vader; een brief van de CPN-M (Communist Party of Nepal-Maoïst) d.d. 4/10/2062 (17 januari 2006) waarin uw vader verzocht wordt zijn activiteiten stop te zetten en zich aan te sluiten bij de CPN-M; en een brief van de CPN-M d.d. 29/6/2067 (15 oktober 2010) waarin u ervan beschuldigd wordt kameraad R. geslagen te hebben, met bijna de dood tot gevolg, en waarin u verzocht wordt zich binnen de 24 uur aan te bieden, zo niet zal fysieke actie tegen u ondernomen worden.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er slechts weinig geloof gehecht worden aan de door u beweerde reisroute. U verklaarde tijdens de reis gebruik gemaakt te hebben van een vervalst Indiaas paspoort dat uw foto zou hebben bevat. U gaf echter aan zelf niet in het paspoort gekeken te hebben. U kon dan ook niet zeggen welke naam er in het paspoort stond (CGVS, blz. 7). Gevraagd naar een eventueel visum in het door u gebruikte paspoort, zei u dat de smokkelaar het geregeld zou kunnen hebben, maar kon u verder geen concrete informatie meedelen. Evenmin bleek u op de hoogte van het zagezegde reisdoel (CGVS, blz. 8). Gelet op het grote risico onderworpen te worden aan paspoort- en identiteitscontroles in de internationale luchthavens in New Delhi en in Parijs, kan er van u verwacht worden dat u hieromtrent beter op de hoogte bent. Ook uw verklaring dat de smokkelaar bij u was tijdens de (douane)controles in de luchthavens in Delhi en Parijs (CGVS, blz. 8), is niet geloofwaardig. Volgens de informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal verlopen de paspoort- en identiteitscontroles in deze luchthavens immers strikt individueel. U bleek overigens niet in het bezit van een begin van bewijs van uw reisweg (paspoort, vliegtuigticket, boarding pass, bagagesticker). Deze vaststellingen ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Verder is het zeer merkwaardig dat vooral u gevisieerd zou zijn door maoïsten – en niet zozeer uw vader – terwijl u verklaarde zelf niet politiek actief te zijn geweest (CGVS, blz. 4-5) en aangepakt te zijn net ten gevolge van de politieke activiteiten van uw vader (CGVS, blz. 8-9). Uw vader zelf zou weliswaar

een aantal keer bedreigd geweest zijn, maar zou blijkbaar nooit het slachtoffer geweest zijn van ernstige incidenten, noch terwijl u in Nepal was noch na uw vertrek uit Nepal. Voor wat betreft uw twee ontvoeringen moet hoe dan ook worden vastgesteld dat u en uw familie noch naar de politie noch naar de RPP gestapt zijn om een klacht in te dienen. Het advies van uw moeder om dit niet te doen omdat het de situatie enkel maar zou verergeren (CGVS, blz. 9, 11), is een louter vermoeden dat niet op enig objectief gegeven berust. Internationale bescherming kan bovendien slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, iets wat u of uw familie in dit verband duidelijk niet hebben gedaan.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat er volgens informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal momenteel geen individuele vervolging bestaat in Nepal op welk niveau dan ook van (ex-)royalisten. Een enkele confrontatie tussen RPP-activisten en UCPN-M-kaderleden in Madi, Chitwan district, niet te nagesproken, werden er bijvoorbeeld voor de eerste helft van 2011 geen geweldincidenten met royalisten teruggevonden. Algemene 'clashes' tussen activisten van uiteenlopende politieke partijen komen in Nepal wel geregeld voor, maar dergelijke incidentele gebeurtenissen getuigen op zich niet van een gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Voor wat betreft uw vrees zware represailles te zullen ondergaan voor de maoïst die u hebt verwond (CGVS, blz. 10), moet worden gesteld dat dit in de eerste plaats een interpersoonlijk en gemeenschappelijk geschil betreft. Indien maoïsten werkelijk wraak zouden willen nemen, kan niet a priori besloten worden tot een onwil van de autoriteiten om u bescherming te bieden. Bovendien moet toch ook opgemerkt worden dat de maoïsten u na uw vertrek weliswaar eenmaal zijn komen zoeken – u kon echter niet precies zeggen wanneer – nadat u niet was komen opdagen (CGVS, blz. 11), maar dat zij klaarblijkelijk geen verdere stappen hebben ondernomen, ook niet tegen uw vader, om wie het hen – luidens uw verklaringen – uiteindelijk te doen is. U bent immers al bijna anderhalf jaar weg uit Nepal en gaf aan dat uw ouders het goed stellen (CGVS, blz. 3). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u zich, om eventuele nieuwe moeilijkheden met lokale maoïsten uit de weg te gaan, niet elders in Nepal zou kunnen vestigen, bijvoorbeeld in Kathmandu, hetgeen uw ouders voor ogen hadden (CGVS, blz. 9, 11). Uw algemene verklaring dat de Maobadi over het hele land actief zijn (CGVS, blz. 10) volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat Kathmandu voor u geen veilig alternatief zou kunnen zijn.

De door u aangebrachte citizenship card en schooldocumenten bevestigen uw identiteit en uw studies, dewelke voor mij niet ter discussie staan. De aanbevelingsbrief van de RPP en uw vaders lidkaart tonen aan dat uw vader destijds actief was voor de RPP, maar zijn wel enigszins gedateerd en zeggen niets over zijn huidige/recente activiteiten voor de partij. In de brief van de CPN-M d.d. 4/10/2062 (17 januari 2006) wordt verwezen naar de gemeenteraadsbeslissing van 30 Poush (9de maand) 2062, terwijl de maand Poush 2062 geen 30 dagen telde. Hierdoor kan er maar weinig waarde aan dit stuk gehecht worden. Bovendien werd hierboven reeds opgemerkt dat uit recente informatie blijkt dat (ex-)royalisten momenteel geen problemen meer ondervinden in Nepal. Met betrekking tot de brief van de CPN-M d.d. 29/6/2067 (15 oktober 2010) kan verwezen worden naar de vorige paragraaf.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending aan van het artikel I. par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, a en b, 48/5, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van de wet van 15 december 1980; van de algemene rechtsbeginselen, zoals het

recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, o.c., nr. 204; RvV, nr. 31.764 van 18 september 2009). Dat verzoeker ter goeder trouw is en een relaas van de feiten heeft gegeven zoals hij ze beleefd heeft, is dan ook inherent aan de op verzoeker rustende medewerkingsplicht.

3.2. Verzoeker vreest vervolging/wraak door de maoïsten in geval van terugkeer naar Nepal, gezien hij een maoïst verwond heeft. Verzoeker hoeft in dit geval niet op bescherming van de overheid te rekenen "omwille van het feit dat het overheidsapparaat thans in handen is van de maoïsten". Indien verzoeker voor een rechtbank zou gedaagd worden, vreest hij dat hij hierbij niet op een eerlijk proces hoeft te rekenen, gezien de politieke achtergrond van zijn familie. Verzoeker kon zich niet zomaar zonder risico op vervolging in Kathmandu vestigen, gezien hij als zoon van een bekend monarchist makkelijk traceerbaar voor de maoïsten is.

Verzoeker beging een gemeenrechtelijk (strafbaar) feit. De bewering dat het slachtoffer, waarvan verzoeker verder niet aangeeft wat er met hem gebeurd is, een lid zou zijn van de Maobadi impliceert niet dat de weerwraak op het slachtoffer een politieke vervolging uitmaakt. Bovendien kan verzoekers eerdere ontvoering niet overtuigen nu niet aannemelijk is dat verzoeker represailles dient te vrezen omwille van zijn politiek geëngageerde vader. Zoals blijkt uit het aan het administratief dossier toegevoegde informatie ondervinden (ex-)royalisten geen vervolging op welk niveau dan ook in Nepal. Hieruit blijkt tevens dat de Maobadi partij-instructies hebben uitgevaardigd om politieke tegenstanders niet langer te hinderen. De bewering dat de Maobadi het overheidsapparaat in handen hebben en verzoeker geen eerlijk proces zou krijgen, is dan ook een ongefundeerde bewering. Overigens is evenmin aangetoond, noch aannemelijk gemaakt dat de verwonding ernstig is, dat er een proces zou volgen, noch dat verzoeker zich niet op een correcte manier zou kunnen verdedigen, noch dat verzoeker zich – in zoverre noodzakelijk – niet zou kunnen hervestigen om een private wraakactie van deze Maobadi te ontlopen. Waar verzoeker overigens stelt dat de CGVS niet twijfelt aan het lidmaatschap van de RPP van verzoekers vader, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing hieromtrent bepaalt dat *“De aanbevelingsbrief van de RPP en uw vaders lidkaart tonen aan dat uw vader destijds actief was voor de RPP, maar zijn wel enigszins gedateerd en zeggen niets over zijn huidige/recente activiteiten voor de partij.”* Evenmin kan verzoekers verschoning inzake de brief van de CPN-M van 17 januari 2006 als zou het een materiële vergissing van de opsteller van de brief betreffen, overtuigen.

3.3. Wat de reisroute betreft, herhaalt verzoeker dat hij zich volledig verlaten heeft op de smokkelaar die hem naar Europa begeleid heeft. De smokkelaar heeft gezorgd voor paspoort, visum, vliegtickets en dergelijke meer. Bij grenscontrole heeft verzoeker zijn documenten aan de douane getoond en vervolgens teruggegeven aan de smokkelaar. De controles zijn zonder problemen verlopen.

De Raad acht het allerminst aannemelijk dat verzoeker als Nepalese burger met een valse Indische pas, waarvan hij niet eens de naam kende, een intercontinentale vlucht kan nemen naar een EU Schengenland vanuit één van de belangrijkste internationale luchthavens met specifiek getrainde diensten voor het opsporen van vervalsingen, vijf op verschillende plaatsen doorgedreven emigratiechecks en meerdere controles door opgeleide airline officers. De efficiëntie van deze controles in het *Indira Gandhi International Airport* in New Delhi blijkt tevens uit het zeer laag aantal terugleidingen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Indien verzoeker deze individuele controles kon ontlopen dan dient hij dit nauwgezet toe te lichten. Zijn beweringen over de gang van zaken bij al deze controles *“de smokkelaar hield het [paspoort] altijd bij. Hij gaf het enkel aan mij wanneer ik het bij een controle diende voor te leggen.”* en *“Ik heb het paspoort getoond. Niemand stelde mij vragen”* (gehoorverslag p. 7, p. 8) is dan ook niet geloofwaardig nu het zou getuigen van grote nalatigheid bij vijf verschillende diensten. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij vanuit Delhi vertrokken is, minstens niet illegaal.

Indien verzoeker volhoudt een smokkelaar te hebben ingeschakeld, dan is evenmin aannemelijk dat deze niet alle nodige maatregelen neemt om bij de individuele controles en grensinspecties te vermijden dat de asielzoeker en hijzelf ontmaskerd worden. Een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, is dan ook onvermijdbaar. Aldus kan redelijkerwijs aangenomen worden dat de smokkelaar de asielzoeker een aantal essentiële gegevens in het paspoort zal bijbrengen, zoals de nationaliteit, naam, geboorteplaats, geboortedatum, visum, teneinde de vertrek- en aankomstcontroles in de luchthaven vlot en onverdacht te passeren. Dat verzoeker kon reizen of het EU-Schengengebied kon binnenkomen met een vals Indiaas paspoort zonder er ooit in gekeken te hebben, noch de naam te kennen die er op stond, niet te weten of er een visum in was aangebracht, noch het reisdoel te kennen (gehoorverslag p. 7, p. 8), is dan ook niet aannemelijk.

Verzoeker is dan ook ongeloofwaardig over zijn uiteengezette reisweg van India naar Frankrijk en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Hij toont dan ook niet aan wanneer, waar en hoe hij zijn land in werkelijkheid verliet. Derhalve kon de commissaris-generaal volkomen terecht besluiten dat deze vaststellingen de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnen.

3.4. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve

dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker laat gelden dat hij vreest om gedood, ontvoerd dan wel zwaar mishandeld te worden (foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing) in zijn land van herkomst, door de maoïsten zelf zonder mogelijke bescherming door de overheid, dan wel door de overheid zelf. Verzoeker merkt op dat de CGVS niet motiveert waarom hem de subsidiaire bescherming wordt geweigerd.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK